

CAPODOPERA IDENTIFICATA A LUI DUMNEZEU

Îți mulțumesc, frate. Billy vrea să anunț că astăzi este prima zi la amvon după trei luni. Îmi amintesc de prima dată când a depus mărturie aici și a spus: „Mi-e frică.” Și mie. În treizeci și cinci de ani de când sunt în slujbă, aceasta este cea mai lungă perioadă în care am lipsit de la amvon. Am avut nevoie de puțină odihnă, așa că fratele Moseley și eu, împreună cu câțiva frați, am plecat într-o călătorie de vânătoare.

Le-am spus să oprească ventilatorul acela pentru că face gălăgie și abia se aude când depune cineva mărturie. Acum se aude bine? În ordine. Știu că trebuie să stau mai aproape de microfon până când se va rezolva problema.

Acesta este un mare privilegiu pentru mine și le mulțumesc oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline de aici, din Yuma, și celorlalți predicatori. Aici sunt și cântăreți foarte buni pe care mi-a făcut plăcere să-i ascult. A fost într-adevăr bine. Domnul să vă binecuvânteze din belșug, frați și surori, și pe toți prietenii mei din Phoenix, din California și din alte părți.

Aș vrea să vă spun ceva despre aceste campanii. Când am venit pentru prima dată între penticostali, avusesem o experiență penticostală fără să știu că există o biserică penticostală. În vremea aceea eram misionar baptist. Primisem Duhul Sfânt, iar acolo am găsit niște oameni care credeau ceea ce am primit eu. Ei Îl primiseră cu patruzeci de ani înainte ca să-L am eu, așa că eram unul din aceia despre care Pavel spunea că sunt „născuți după vreme.” Frații mei au crezut că sunt un ciudat, dar eu am știut că am primit Ceva. Și mi-a plăcut pentru că experiența mea era exact ca a oamenilor din adunarea aceea.

Dar mai târziu am aflat că și ei erau împărțiți în diferite denominațiuni, la fel ca biserica baptistă în care eram eu. Am crezut că era o singură biserică ce se numea penticostală, dar apoi am aflat că erau divizați în diferite biserici. Totuși, trebuie să spun că în aceste grupuri am cunoscut unii din cei mai cumsecade oameni pe care i-am întâlnit în viața mea. Ei erau din diferite denominațiuni, dar eu mă gândeam că în Hristos ar trebui să fim o inimă, așa că nu am aderat la niciuna dintre ele, ci am stat între ei, am încercat să țin ambele mâini sus și le-am spus: „Noi suntem

frați.” Poate că sunt unele diferențe între noi, dar suntem frați fiindcă suntem născuți din același Duh; suntem din Familia lui Dumnezeu.

Eu am fost printre primele adunări ale oamenilor de afaceri creștini, ale oamenilor Evangheliei depline și a celor de aici, împreună cu fratele Shakarian, pe care l-am cunoscut înainte de înființarea organizației sau a denominațiunii. Mă gândesc că este un lucru mare, pentru că am avut o ușă deschisă și am călătorit cu ei în jurul lumii.

Uneori când sunt între mai mulți predicatori, am un oarecare simțământ că unul este împotriva altuia din altă grupare, din cauză că a spus ceva. Aceasta nu se întâmplă peste tot, însă am întâlnit-o în câteva locuri.

Dar oamenii de afaceri ai Evangheliei depline au fost o ușă deschisă pentru mine. Astfel, am putut aduce mai mulți frați împreună și ne-am putut asocia, chiar dacă unii păstori au avut anumite resentimente sau ceva. Aceasta a fost o ușă deschisă și am călătorit peste tot în lume, timp de mai mulți ani.

Yuma nu este un oraș foarte mare, deși este cu mult mai mare decât Jeffersonville, Indiana, orașul din care vin eu, dar l-am întâlnit pe președintele vostru de aici și diferiți oameni din cartierul acesta. Cred că ați avut o ocazie minunată aici.

În seara aceasta, în timp ce-i priveam pe oameni m-am gândit că în curând nu vom mai avea privilegiul acesta, pentru că vom fi înghițiți de Consiliul Mondial al Bisericilor. Bănuiesc că majoritatea oamenilor din adunarea aceasta sunt pentecostali, bapțiști și alții care sunt în afara aceluși Consiliu Mondial Bisericesc. Biblia spune că aceasta este exact ce vor face ei, iar noi am fost avertizați în legătură cu aceasta, ca să stăm deoparte.

Așa cum am cântat în seara aceasta, venirea Domnului este mai aproape decât credem.

Eu cred că atunci când ne putem aduna împreună în acest fel de părtășie, ne trage mai aproape pe unul de celălalt. Și cât timp suntem mai aproape unul de celălalt, suntem mai aproape de Dumnezeu fiindcă Isus a spus: **„Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25.40).**

Eu am aici doi băieți și două fete, iar dacă cineva ar vrea să facă ceva drăguț

pentru mine, aş vrea să facă pentru copiii mei. Aşa simt ca părinte, iar El este adevăratul Părinte. Noi Îl slujim cum slujim unul altuia. Aşa Îl slujim pe Dumnezeu.

Eu ştiu că de câte ori au loc aceste convenţii sunt inter-evangelice, pentru că oamenii de afaceri ai Evangheliei depline nu promovează o anumită doctrină, ci vestesc întreaga Evanghelie; iar dacă un om are opinii diferite este în ordine, fiindcă noi avem părtăşie oricum.

Dacă aş locui aici şi aş fi invitat la convenţie, dacă aş putea i-aş aduna pe toţi, deoarece acest lucru ne întăreşte.

Eu locuiesc în Tucson şi vorbesc în mod constant la convenţia de acolo. De când m-am mutat în Arizona, de câte ori am ocazia şi sunt în Phoenix, aduc cu mine pe cineva, invit şi alţi predicatori. Unii spun: „Ştii, frate Branham, noi nu mergem...” dar eu le răspund: „Nu contează! Vino cu mine ca prieten.”

Aşa să faceţi şi voi: aduceţi-i doar pentru puţin timp; aceasta este tot ce trebuie să faceţi, fiindcă ei vor constata că orice inimă omenească tânjeşte după părtăşie. Aşa trebuie să fie, pentru că este un semn al sfârşitului. Dumnezeu să binecuvânteze această convenţie şi fie ca ea să existe până când va veni Domnul Isus şi ne va lua în slavă.

Îmi amintesc că prima mea călătorie la Yuma am făcut-o cu un Ford T care putea merge cu treizeci de mile pe oră. (48 Km). Mă gândeam la aceasta în timp ce veneam înapoi, pentru că îmi place Fordul şi încă am unul. De fapt nu am avut niciodată un alt tip de maşină.

Noi Îi suntem recunoscători Domnului pentru această Biserică ce luptă pentru această minunată credinţă. Domnul să vă binecuvânteze pe toţi.

Duminica viitoare voi vorbi la Phoenix, iar în următoarea voi fi la Flagstaff. Luni pe 21, voi fi la banchetul de la Tucson, unde sunteţi invitaţi cu toţii.

Dacă va fi cu voia Domnului, aş vrea să vorbesc la Westward Hotel. La ce oră va începe? (Cineva spune: „Duminică după-amiază la ora 17.00”). Da, nădăjduiesc că vor fi acolo şi cântăreţii aceştia ca să ne ajute, fiindcă vom fi acolo până miercuri. Procedăm aşa pentru că nu vrem să întrerupem programul altor biserici.

Acum, înainte de a deschide această Carte, să ne plecăm capetele pentru un moment şi să vorbim cu Autorul. Cu capetele plecate spre ţărâna din care am fost

luați de Dumnezeu, și unde ne vom întoarce din nou într-o zi, dacă Isus zăbovește...

Dacă este cineva care dorește să fie amintit în rugăciune, să ridice mâna spre Dumnezeu. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Tată ceresc, m-am simțit foarte bine în această părtășie. Ce mult m-a mișcat cântarea aceea: „Oare Ioan m-a văzut?” Tată, am încrederea că noi toți vom fi acolo. Acum ne plecăm capetele spre țărană și Te rugăm să primești recunoștința noastră și căința noastră pentru greșelile pe care le-am săvârșit.

Noi dorim să deschidem Cuvântul Tău, fiindcă știm că El se adresează oamenilor și îi conduce la Adevăr, la Hristos care este Cuvântul. Te rugăm să-L deschizi pentru noi, Doamne. Noi suntem mărginiți, dar Tu ești nemărginit, de aceea Te rog să binecuvântezi eforturile noastre firave și îngăduie ca fiecare dintre noi să ne găsim locul în Cuvântul lui Dumnezeu. Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Este foarte bine că mă aflu aici. Eu mi-am luat câteva notițe la care vreau să mă refer în următoarele minute, fiindcă presupun că nu putem ține ocupată foarte mult sala aceasta. Dar, așa cum știți, eu sunt cam încet.

Cred că v-am mai spus că primul predicator pentecostal pe care l-am auzit vreodată a fost reverendul Robert Daugherty din St. Louis. Nu știu dacă îl cunoaște cineva, dar cred că ați citit mărturia fiicei lui care a fost vindecată când nu mai avea nici o șansă, de sindromul „dansul St. Vitus”. Așa i-am întâlnit prima dată pe pentecostali.

Eu m-am dus să-l ascult. O, să vedeți ce mai predica! Nu aștepta, ci predica repede ca vântul, până rămânea fără aer și se făcea albastru la față, iar genunchii i se îndoiu încât aproape că atingeau podeaua. Apoi, când își recăpăta răsuflarea, îl puteai auzi predicând din capătul celălalt al orașului, așa că mă gândeam: „O, Doamne, eu nici nu pot gândi așa de repede!”

Mie îmi trebuie timp, sunt cam încet din cauză că îmbătrânesc, dar nădăduiesc să mă răbdați câteva minute. Un singur lucru este sigur și știu că nu va cădea, iar acesta este Cuvântul Lui. *„Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Meu nu va trece.”* (Matei 24.35).

Acum haideți să deschidem Bibliile și să citim din cartea lui **Isaia, capitolul 53.1-12**. Vreau să citesc de aici ca să am o bază pe care să zidesc.

„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?

El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirea, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.

Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.

Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.

Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.

Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.

Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.

El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?

Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormântul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvârșise nici o nelegiuire, și nu se găsisse nici un vicleșug în gura Lui.

Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui.

Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara neleguirilor lor.

De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și s-a rugat pentru cei vinovați."

Subiectul pe care vreau să-l iau este: **Capodopera identificată a lui Dumnezeu.**"

Cred că vi se pare ciudat să vorbim despre o capodoperă, deoarece așa cum vedem din cele citite, poate fi orice numai o capodoperă nu, pentru că „...era disprețuit și părăsit și își întorceai fața de la El.” Noi numim multe lucruri capodopere, dar Dumnezeu nu are nimic cu ele, fiindcă înțelepciunea omenească este nebunie pentru Dumnezeu, și nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât toată înțelepciunea omenească.

În textul acesta vedem că Dumnezeu ne-a dat un anumit tablou. Aș vrea să-l aduc înaintea voastră, fiindcă s-ar putea ca cu unii din voi să mă întâlnesc pentru ultima dată. Poate nu ne vom mai vedea așa cum suntem acum, de aceea să nu ne adunăm doar ca să fim văzuți sau auziți... ci, așa cum ne adunăm la masă ca să ne hrănim trupurile fizice, tot așa am vrea să ne hrănească Dumnezeu sufletele cu Mana Sa ascunsă. În vechime, El le permitea numai preoților care intrau în Sfânta sfintelor să mănânce din Mana Sa.

În seara aceasta când am luat masa, am fost atent la friptura pe care am primit-o, și pot să vă spun că nu cred că am fost vreodată la vreun banchet atât de frumos ca cel din seara aceasta și că n-am primit niciodată o bucată de friptură atât de mare. Dacă vrem să trăim, trebuie să avem așa ceva; ceva trebuia să moară ca noi să putem avea la masă această părtășie care să ne susțină viețile.

Nu demult am vorbit cu cineva care era vegetarian, iar el mi-a zis: „Nu sunt de acord cu tine!”, apoi mi-a spus că dorește să mă întâlnească în particular. El mi-a spus:

„Frate Branham, întotdeauna te-am considerat un om sfânt, dar tare m-am poticnit când te-am auzit vorbind de șuncă și de ouă la micul dejun.”

„Domnule, dacă nu mănânc, nu trăiesc!” i-am răspuns eu.

„Da, dar pentru aceasta trebuie să omori un porc sau un pui de găină.”

„Domnule, indiferent ce mâncăm, noi trăim numai cu substanțe moarte. Dacă mănânci legume, trebuie să moară acele legume, iar dacă mănânci pâine, trebuie să moară grâul. Dacă mănânci porumb, trebuie să moară porumbul, iar dacă mănânci fasole, trebuie să moară fasolea.”

Dacă vrei să trăiești, trebuie să mănânci, și poți trăi numai pentru că a murit ceva. Orice faci, și dacă bei lapte, bacteria sau orice este ea, trebuie să moară pentru ca tu să trăiești. Aceasta arată că dacă pentru a trăi fizic este nevoie să moară ceva, tot așa trebuia să moară Ceva ca să putem trăi veșnic, iar Acesta a fost Isus Hristos pe care Dumnezeu ni l-a dat ca preț de răscumpărare.

Eu am avut ocazia să-i cunosc pe penticostali când am fost în California, în statul de peste râu. Eu n-am apucat timpul când a trăit acea renumită femeie predicator Aimee Semple McPherson, dar l-am cunoscut pe fiul ei Rolf și pe soția și familia lui, care sunt niște oameni foarte plăcuți. L-am cunoscut și pe dr. Keeford și pe ceilalți membri de la Angelus Temple. Eu am predicat acolo la aniversarea a cincizeci de ani de la jubileul penticostal și am avut un timp minunat.

În semn de respect pentru această femeie care a fost un exemplu în încercarea ei de a face tot ce a putut ca să prezinte ceea ce avea în inima ei, am fost să-i prezint omagiile mele la mormântul ei de la Forest Lawn.

În timp ce stăteam acolo cu pălăria în mână și mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru viața atât de nobilă a acestei slujitoare, am fost întrebat de cei care mă însoțeau dacă nu vreau să fac un tur prin acel loc. Acolo am văzut tot felul de desene, reproduceri și o ilustrare a Cinei Domnului.

Dar unul din cele mai remarcabile lucruri pe care le-am văzut când am intrat pe ușa din partea de răsărit, era statuia lui Moise, acea capodoperă a lui Michelangelo. Cred că marele sculptor Michelangelo este cel care l-a sculptat pe Moise, iar ghidul ne-a explicat cât de greu a lucrat-o și cât timp din viață i-a luat.

Statuia arăta perfect netedă și îl înfățișa pe Moise cu tablele Legii în mână și cu barba lungă. Desigur, era așa cum și-a imaginat Michelangelo că ar arăta Moise. El l-a înfățișat așa cum și-a imaginat că arăta.

Istoria spune că după ce a terminat statuia și era lustruită perfect, s-a dat înapoi și a privit-o. S-a simțit atât de inspirat și a fost atât de cuprins de inspirație încât a lovit statuia la genunchi și a strigat: „Vorbește!” Astfel, unul din genunchii lui Moise

este puțin ciobit în urma loviturii pe care i-a dat-o Michelangelo cu ciocanul, când se afla sub inspirație. El a purtat în minte viziunea chipului lui Moise, iar când lucrul acesta a fost perfect în fața lui și a văzut reflectarea a ceea ce a purtat atâția ani în mintea sa, a devenit atât de inspirat încât a lovit statuia și a strigat: „Vorbește!” Aceasta dovedea că lucrarea era terminată și că toți acei ani de trudă n-au fost zadarnici.

Vedeți? Și eu am fost inspirat de acest lucru deoarece am crezut că tocmai semnul de la genunchi făcea o capodoperă din acea statuie. Dacă n-ar fi avut acel semn al loviturii primite, ar fi fost un alt chip al lui Moise făcut de cineva, dar semnul arăta că omul care a făcut acea lucrare a fost atât de mulțumit de realizarea sa încât a lovit-o. Astfel, cred că semnul acela a făcut-o o capodoperă, fiindcă reflecta atât de perfect ceea ce a avut în gândul său, adică cum ar trebui să arate Moise.

Oh, am rămas uimit! A trebuit să mă plimb câteva minute și să mă gândesc la ce trebuia să însemne acel lucru pentru el și la ce a însemnat pentru mine atunci, apoi mi-a venit în gând ceea ce vreau să vă spun în seara aceasta.

Pentru aceasta, să ne întoarcem gândurile de la Michelangelo, la Cel mai mare Sculptor, la Dumnezeu cel Atotputernic care, înainte de a exista roua zilei, înainte de a exista vreun atom sau moleculă, îl avea deja în gând pe om, și știa cum va arăta, cum va fi și ce va face, și a vrut ca acel om să fie o parte din El, așa că l-a făcut după chipul și asemănarea Lui. Dumnezeu a făcut această capodoperă la început, ceva care era reflectarea gândurilor Lui.

Să nu uitați că este o singură formă de Viață veșnică și că numele noastre erau în gândul lui Dumnezeu încă înainte de întemeierea lumii. Astfel, noi avem Viața veșnică pentru că suntem o parte din Dumnezeu.

Deci trebuie să fim în gândul Lui, fiindcă avem Viața veșnică, iar conform Cuvântului din Apocalipsa, numele noastre au fost scrise în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu ne-a avut în gândurile Lui, deci avem Viața veșnică fiindcă atunci când am fost chemați, am venit la existență. Cuvântul este doar un gând exprimat, iar Dumnezeu ne-a avut de la început în gândurile Lui.

Cât de desăvârșit a fost Adam, primul om pe care l-a creat! El arăta ca Dumnezeu. Dumnezeu, marele Duh, S-a întins peste pământ și au ieșit păsările, animalele și toate celelalte lucruri, iar în final a ieșit o specie care era exact ca Cel care le-a adus la suprafață pe toate celelalte. Atunci când l-a pus în grădina Eden, omul a

fost făcut după chipul lui Dumnezeu.

Apoi a venit partea tristă a poveștii, partea vrăjmașului.

Aș vrea să rețineți faptul că Dumnezeu i-a dat acestui om o protecție: l-a fortificat în interiorul Cuvântului Său, deoarece le-a spus ce puteau să facă și ce nu. Pe aceleași baze stăm și noi astăzi: pe ce putem face și pe ce nu. Astfel, nu contează cât suntem de buni, cât de mult mergem la biserică sau ce altceva facem; noi trebuie să ne naștem din nou. Înțelegeți? Așa trebuie să fie.

Dumnezeu i-a spus lui Adam ce putea să facă și ce nu; l-a pus în spatele Cuvântului Său. Apoi a venit vrăjmașul, s-a furișat prin înșelăciune și s-a târât pe zidurile Cuvântului lui Dumnezeu, fiindcă porțile erau închise pentru el, și a adus păcatul. Aceasta este una din întâmplările triste.

Ne gândim că omul a fost făcut după chipul Creatorului și i-a fost dat un zid în spatele căruia trebuia să stea, fiindcă Cuvântul nu putea cădea. Aceasta este nădejdea creștinului, este scutul lui, este armura lui, este Stânca lui, deci, stați după Cuvânt!

Nu trebuie să ieși niciodată de după El, fiindcă dacă faci aceasta, îi deschizi ușa vrăjmașului. Tu faci aceasta atunci când îl lași să spună: „O, poți să faci aceasta și aceea și puțin din cealaltă!” Dumnezeu vrea să te separe de tot ce se numește păcat; să fii pus deoparte pentru El și numai pentru El.

El are un scop în viața fiecăruia dintre voi, așa că nimeni de pe fața pământului nu poate ocupa locul tău. Dumnezeu are pregătit ceva pentru tine; ai fost făcut pentru aceasta, pentru acest scop. Dumnezeu este suveran în lucrarea Lui, iar noi suntem diferiți unul față de altul.

Este ca în cazul animalelor: noi vedem că Dumnezeu le-a făcut pe unele animale de povară, cum este calul care muncește toată ziua. Vaca este de sacrificiu, în timp ce tigrul și leul răcnesc prin pădure și nu lucrează nimic. El a făcut animalele mari, cum este elefantul, și tot El l-a făcut pe bietul șoricel. Cine poate să-i spună lui Dumnezeu ce și cum să facă? Vedeți? El lucrează în felul Lui.

El a făcut munții, deșertul, mările și câmpiile; El a făcut tot felul de copaci: unul cu lemnul tare, altul cu lemnul moale; și tot El i-a făcut pe oameni diferiți, dându-ne fiecăruia dintre noi un loc diferit. Palmierul nu poate fi castan și castanul nu poate

fi niciodată palmier. Nimeni nu poate lua locul tău și nici tu nu ar trebui să încerci să iei locul altuia, fiindcă ești unic înaintea lui Dumnezeu și El are un scop cu tine. El te-a făcut așa. De ce? Pentru că este suveran. El are un motiv pentru aceasta, dar noi suntem păziți de Cuvânt.

Uitați-vă și la corpurile cerești. Biblia spune că chiar și stelele diferă unele de altele; că soarele diferă de lună și luna de stele. Apoi sunt îngerii, serafimii și heruvimii, iar în Lumea nouă care va veni, împărații pământului își vor aduce onorurile în cetate.

Întotdeauna va fi așa, pentru că El este un Dumnezeu al diversității, așa că îl face pe unul într-un fel și pe altul în alt fel. Dar noi trebuie să-L slujim așa cum vrea El, în felul în care ne-a făcut, să fim bucuroși și să stăm în spatele Cuvântului unde ne-a pus El.

Noi am văzut însă că acest vrăjmaș s-a strecurat pe lângă Cuvânt și a ajuns la lucrarea Lui. Exact aceasta face și astăzi: se strecoară la lucrarea mâinilor Lui și încearcă să ne adune într-un Consiliu Mondial al Bisericii. Cum va putea face ca întreaga lume să fie de acord cu un om, când vedem bine că oamenii nu se pot înțelege unii cu alții?

Dar noi avem Unul singur cu care trebuie să trăim în armonie și Acesta este Dumnezeu: „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.*” Cuvântul este Dumnezeu și rămâne întotdeauna Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este în Cuvântul Său. Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi în persoana Fiului lui Dumnezeu.

După ce a văzut stricăciunea pe care a făcut-o vrăjmașul lucrării Sale, care eram eu și tu, El nu ne-a dat la o parte, n-a vrut să lase lucrarea mâinilor Sale să piară. Aceasta este dragostea lui Dumnezeu. Nu-i de mirare că poetul a spus:

Dacă oceanul ar fi din cerneală,

Și cerul făcut din pergament,

Dacă orice pană ar fi făcută peniță

Și fiecare om un poet,

Să scrie despre dragostea lui Dumnezeu,

Ar seca oceanele

Și s-ar termina sulul cerului

Întins de la un capăt la altul.

Și tot nu ar cuprinde-o.

Priviți dragostea lui Dumnezeu! După ce omul a căzut și a deschis cu voia ușa vrăjmașului, acesta a intrat și l-a înșelat, iar moartea s-a instalat în el. Dar cu toate acestea Dumnezeu nu s-a lăsat învins, ci a venit jos și a început din nou; El urma să-l facă pe om din nou.

Mai întâi, a făcut legământ cu Adam și i-a spus: „Fă aceasta și nu fă cealaltă; nu atinge aceasta, nu umbla cu aceea și nu gusta aceea!” Dar am văzut că El a început din nou și a început cu Avraam, cu care a făcut un legământ necondiționat. Nu: „Dacă vei face...”, ci: „Eu am făcut deja totul și te-am binecuvântat pe tine și sămânța ta după tine.” Acesta era un legământ necondiționat. Vedeți? El a început cu Avraam din nou, dar de data aceasta cu un legământ necondiționat și cu o făgăduință.

Trecând prin Vechiul Testament, vedem că El a venit la patriarhi și aici și-a arătat temelia lucrării Sale. Aici îi avem pe cei patru patriarhi: pe Avraam, Isaac, Iacov și Iosif.

Avraam reprezintă lucrarea credinței, credința; Avraam a fost omul credinței; el avea o credință mare fiindcă *„nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit în credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească.”* (Romani 4.20-21). Astfel, când totul era împotriva, el a stat tare pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Apoi îl vedem pe **Isaac**, fiul preaiubit care **reprezintă dragostea**. Avraam este un tip spre Dumnezeu, fiindcă în Geneza 22 l-a adus pe Isaac ca jertfă, care a purtat lemnul în spate sus pe munte, în toate lucrurile înfățișându-L pe Hristos. Apoi a apărut berbecul care a fost jertfit în locul lui. Vedeți? Deci avem credința și dragostea.

Iacov, care înseamnă înlocuitor, era un înșelător. Și noi am putut vedea că viața lui Iacov **reprezintă** cu adevărat **harul**, fiindcă harul lui Dumnezeu a fost tot timpul cu el.

Apoi a venit Iosif, care era desăvârșit, așa că nu era nimic împotriva lui. Iosif era profetul lui Dumnezeu care a venit printre frații lui care l-au urât fără temei și l-au vândut. Viața lui a preumbrit în toate felurile Viața lui Isus Hristos, care „*a venit la ai Săi, și ai Săi nu l-au primit.*” (Ioan 1.11).

Iosif a fost urât de frații săi și aruncat într-o groapă și s-a presupus că ar fi fost mort, dar după aceea a fost scos de acolo și ridicat la dreapta lui Faraon; iar când se ridica de pe tron, sunau trâmbițele și orice genunchi trebuia să se plece înaintea lui.

Noi știm că Isus a fost vândut aproape pentru același preț ca și Iosif, apoi a fost scos din groapă și înălțat la cer, unde stă la dreapta lui Dumnezeu. Când Se va întoarce de Acolo, va suna trâmbița, iar atunci „*orice genunchi se va pleca și orice limbă Îl va mărturisi,*” desăvârșire.

Acestea sunt credința, dragostea, harul și desăvârșirea.

A urmat lucrarea Trupului acestei mari Sculpturi, aceasta fiind alcătuit din proroci. Deci, **prorocii sunt lucrarea Trupului**, iar în final a venit **Capul acestui mare Trup, acesta fiind Hristos Însuși**. Toți prorocii au vorbit despre El și toată lucrarea de temelie a vorbit despre El. Despre El s-a vorbit începând din grădina Eden, chiar de la început, când s-a spus: „*Vrăjmășie voi pune între sămânța ta și sămânța șarpelui.*” Noi am văzut că El a început de acolo și a venit înapoi prin patriarhi și prin proroci, apoi și-a văzut propria reflectare, când pe pământ S-a născut un Copil din pântecul unei fecioare. Acesta a fost Capodopera lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos. El era Cuvântul desăvârșit.

„*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...*” Și noi vedem reflectată în El o Capodoperă desăvârșită; atât de desăvârșită încât a spus: „*Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Credeți măcar aceste lucrări, căci ele mărturisesc despre Mine.*” (Ioan 10.37-38). Îmi place aceasta. Vedeți? El a spus: „*...dacă nu Mă credeți pe Mine...*”

Ei spuneau: „*...Tu, care ești un Om, Te faci Dumnezeu*”, dar El a răspuns: „*Dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți lucrările pe care le fac Eu. Și dacă nu fac lucrările Celui ce M-a trimis, aveți tot dreptul să nu Mă credeți.*” (parafrizare).

Aceasta este mărturia pe care ar trebui s-o aibă fiecare creștin de astăzi. Dacă este

Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu, dar viețile noastre nu trăiesc exact ceea ce a spus Dumnezeu, dacă nu ne-am născut din nou, nu avem dreptul să ne numim creștini. Isus a spus în Marcu 16.17: „*Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred.*” El nu a spus: „Poate îi vor urma,” nici: „S-ar putea să-i urmeze,” ci a spus: „**îi vor urma.**” Așa ne-a făcut Sculptorul; așa este alcătuită Biserica; acesta este Trupul lui Hristos.

Deci vedem că aceasta L-a reflectat desăvârșit pe El. Sculptorul avea Cuvântul reflectat din nou în Capodopera numită Fiul Său, Dumnezeu, Emanuel. Gândiți-vă că El a fost atât de predat, încât Dumnezeu S-a identificat cu acel trup și au devenit una. „*Eu și Tatăl una suntem. Tatăl locuiește în Mine și Eu fac tot ce văd pe Tatăl făcând.*”

Ce s-ar întâmpla dacă creștinii de astăzi ar avea aceeași mărturie? Ați fi o Capodoperă chiar aici în Yuma. Dacă ești o simplă spălătoareasă acolo la scândura de spălat și poți spune: „Fac întotdeauna numai ce îi face plăcere lui Dumnezeu,” poți fi Capodopera lui Dumnezeu și toți ar putea vedea lucrarea lui Isus Hristos reflectându-se în tine.

Căutătorii de aur din trecut, băteau aurul până când cădea toată pirita, zgura și mizeria, iar cel care îl bătea putea să-și vadă chipul în el ca în oglindă.

Ei bine, aceasta face Evanghelia! Celor mai mulți oameni nu le place să fie zdrobiți și bătuți, dar Biserica are nevoie în seara aceasta de o bătaie de modă veche a Duhului Sfânt, încât să cadă jos toate lucrurile lumii. De aceasta au nevoie penticostalii în seara aceasta; de aceasta au nevoie mișcările noastre religioase: de o bătaie, de o zdrobire de modă veche a aurului, până când cade jos toată lumea și Isus Hristos este reflectat în noi. Fie ca mâna aceasta de oameni de aici, să fie predați pe deplin lui Hristos, cu întreaga lor viață. Dumnezeu poate face mai mult pentru Împărăția Sa, cu o mână de oameni ca cei de aici, decât puteți face voi cu tot Consiliul vostru Mondial Bisericesc. Tot ce-i trebuie lui Dumnezeu, este un singur om predat pe deplin în mâinile Sale.

Dar vedeți, noi nu ne lăsăm să ne lovească nici pe partea aceasta, nici pe partea cealaltă, nici să bată afară părerea aceasta și cealaltă și să-L lăsăm pe Isus Hristos să Se reflecte în noi. Ne uităm la prea multe filme; avem prea multe televizoare; avem prea multă distracție lumească și biserica și-a pierdut dragostea pentru oameni din cauză că Duhul Sfânt S-a dat la o parte și a intrat altceva înăuntru.

Acesta este adevărul, prieteni.

Eu am auzit mărturiile pentecostalilor de demult, cum aveau adunări de rugăciune care țineau toată noaptea. În urmă cu patruzeci, cincizeci de ani, tații și mamele noastre se rugau toată noaptea, iar oamenii de pe stradă îi urau. Dar astăzi, dacă nu suntem bătuti pe umăr și vorbiți de bine suntem deranjați, deși scrie: *„Vai de voi dacă lumea vă vorbește de bine.”*

El a fost disprețuit și respins de oameni, iar noi suntem reflectarea Lui. Amin.

Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o adunare de rugăciune autentică, de curățire de la amvon până la portar; întreaga casă a lui Dumnezeu să fie curățită și totul să fie bătut afară, ca să reflecte chipul Celui care bate, iar Evanghelia să fie predicată în puterea învierii lui Hristos. Așa este.

Evanghelia socială pe care o propovăduim și faptul că-i batem pe toți pe umăr și-l facem pe unul diacon, iar pe altul prezbiter, este numai politică. Nu așa s-a întâmplat și la Niceea, Roma? Ei bine, noi vrem să stăm departe de așa ceva! Metodisti, bapțiști, prezbiterieni, pentecostali, etc., trebuie să părăsim astfel de lucruri!

Politica nu are ce căuta în Biserică, fiindcă Duhul Sfânt trebuie să ia și să conducă Biserica, nu un vot politic. Biblia spune că Dumnezeu a pus în Biserică *„pe unii apostoli; pe alții, proroci, învățători, evangheliști și păstori.”* Nu oamenii i-au votat în acele slujbe, ci Dumnezeu i-a așezat prin chemarea Duhului Sfânt; El a pus adunări de rugăciune, punerea mâinilor și stăruința înaintea lui Dumnezeu.

Dar astăzi am socializat atât de mult religia noastră încât a devenit chiar politică și o practicăm în toate denomițiile noastre. Și niciunul nu poate arăta spre celălalt, pentru că toți suntem vinovați.

Acolo sunt și femei și bărbați adevărați, dar necazul este că cei care vor să trăiască și să creadă puterea lui Dumnezeu sunt o minoritate neînsemnată. Sunt prea mulți aduși înăuntru în urma unui act social: *„Acesta este un om bun; acesta este un tip cumsecade.”*

Noi avem biserici frumoase și construim biserici mai bune decât în trecut, ceea ce este bine. Eu nu am nimic împotriva la aceasta pentru că-mi place să văd că biserica prosperă, dar, fraților, prefer s-o văd că prosperă în puterea Domnului

decât să prospere în lucrurile lumești. Întoarceți-vă din nou la Evanghelie! Întoarceți-vă la puterea lui Dumnezeu! Întoarceți-vă la Cincizecime, așa cum a fost la început!

Dar vedeți voi, necazul este că nu vrem să acceptăm acea bătaie.

Astfel, nu poți spune nimic despre cineva, despre lucrurile imorale care se petrec în biserică și nici despre vreun lucru social, pentru că te vor refuza chiar atunci, îți vor închide ușile, nu te mai vor și nu mai poți intra. Vedeți, au adunarea lor, iar pe tine te izolează și vor spune că ești nebun, că ți-ai pierdut mințile.

Dar câtă vreme este „Așa vorbește Domnul,” nu-mi pasă ce spune cineva, pentru că numai puterea lui Hristos poate să schimbe un om și numai puterea lui Hristos poate să țină un om.

Așa cum spunea Isus odată, *„Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii: ei nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici Solomon, în toată slava lui, n-a fost îmbrăcat ca unul din ei.”* (Luca 12.27). Solomon era o privescătoare magnifică în gloria lui, desigur; era ceva măreț pentru lume și un om mare înaintea lui Dumnezeu, dar mantaua lui nu avea Viață în ea, ci era o bucată de material țesut, probabil, din lâna unei oi, pe când crinul avea viață.

Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este Viața lui Hristos în noi. Ea ne sfințește, nu exteriorul, nu o robă, nu un guler întors, o diplomă în psihologie sau ceva de felul acesta. Noi avem nevoie de puterea lui Hristos cel înviat care să ne facă ceea ce trebuie să fim, fiindcă Dumnezeu nu are un alt plan, decât să-L lase din nou pe Duhul Sfânt să conducă și să domnească în biserică.

O, Dumnezeule, Isus era atât de mult după chipul lui Dumnezeu, încât El și Dumnezeu au devenit una: *„Eu și Tatăl una suntem.”* O, Doamne! Ce viață a fost aceea! Astfel, Dumnezeu a locuit atât de mult în El, încât întreaga Lui viață era învelită în Dumnezeu. Nu-i de mirare că era o Capodoperă!

Satan a venit la El. De fiecare dată când Dumnezeu a gândit că are o capodoperă, a apărut și Satan. A intrat la Moise, iar acesta a rupt Tablele Legii, dar când a venit la această Capodoperă, a fost propria alegere a lui Dumnezeu. Amin. Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte, de aceea El a stat credincios atunci când Dumnezeu a stat și L-a privit cum a fost ispitit timp de patruzeci de zile, ca Moise.

Desigur, toți acei proroci L-au preumbrit pe El. Tablele Legii au fost distruse, dar când marele ispititor Satan, a venit acolo și a încercat să-L ispitească, a văzut că Acela nu era Moise. Nu, domnilor. Astfel, când s-a apropiat de El, a fost lovit de cinci mii de volți și și-a pârlit aripile.

„Este scris,” a spus el. Vedeți? Adam a căzut, dar Isus, al doilea Adam, Capodopera venită ca Răscumpărător, a răspuns: *„De asemenea este scris: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4).

Acolo era Capodopera lui Dumnezeu. Da, domnilor. Apoi Satan a spus altceva, dar El i-a răspuns: *„De asemenea este scris să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău!”* *Înapoia Mea, Satană!* (v. 7). Acolo era o Capodoperă. Și ce a făcut El? Nu a spus: *„Voi spune bisericii și prezbiterii vor face aceasta și cealaltă, iar episcopul va face așa și așa”,* ci a spus: *„Este scris.”* Primul Adam nu a făcut aceasta și a căzut; a fost biruit de Satan. Dar pe Acesta nu a putut să-L biruiască indiferent cât a încercat, iar Dumnezeu a spus: *„Acesta este Fiul Meu preaiubit; de El să ascultați. Ascultați de El, pentru că i-am dat totul Lui.”* Ei erau una; erau unul și Același; Dumnezeu era în El, făcându-L Dumnezeu, Emanuel pe pământ, Mielul desăvârșit, Capodopera desăvârșită a răscumpărării. Dumnezeu a găsit plăcere în El și a fost inspirat văzând Viața Lui, întocmai ca Michelangelo.

Aici am scris câteva texte. Marcu 9.7, dacă vreți să citiți. Este vorba de muntele schimbării la față, unde i s-a arătat Moise și Ilie:

„A venit un nor și i-a acoperit cu umbra lui; și din nor s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați.”

Apostolul Petru a devenit atât de inspirat încât a spus: *„Să ridicăm aici trei corturi. Vom face trei organizații din lucrarea aceasta, trei denominațiuni: una pentru Moise, una pentru Ilie și una pentru Tine.”*

Și în timp ce vorbea, din acel nor S-a auzit un Glas care spunea: *„Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea. Să ascultați de El pentru că va vorbi, iar Eu Îl voi lovi pentru voi.”*

„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre.” El a fost un miel, a fost Mielul lui Dumnezeu, Jertfa desăvârșită.

Niciodată nu a trăit cineva ca El; nimeni, niciodată. El a fost Capodopera

desăvârșită care S-a potrivit desăvârșit cu Cuvântul lui Dumnezeu.

La început, Dumnezeu a dat Cuvântul Său: o bucată pentru partea aceasta de timp; o bucată pentru partea aceea de timp și pentru partea aceasta de timp, etc.

Aici este marea confuzie a oamenilor de astăzi, pentru că ei încearcă să zidească pe ceva ce s-a întâmplat în urmă cu patruzeci sau cincizeci de ani. Dar lucrul acela a fost dat pentru epoca aceea.

La ce ar fi folosit lui Moise să vină cu mesajul lui Enoh? La ce i-ar fi folosit lui Moise să vină cu mesajul lui Noe? La ce i-ar fi folosit lui Isus să vină cu mesajul lui Moise? Înțelegeți? La ce i-ar fi folosit lui Wesley să vină cu mesajul lui Luther? La ce le-ar fi folosit penticostalilor să vină cu mesajul lui Wesley? Înțelegeți ce vreau să spun? (Adunarea spune: „Amin!”).

Totul este împărțit aici în Biblie, dar noi trebuie să știm ceasul și timpul nostru. Și aici dăm greș astăzi, pentru că citim de toate în afară de Biblie. Aceasta este ziua în care ar trebui să trăim; aceasta este ziua în care ne-a plasat Dumnezeu. Haideți să privim la Cuvânt!

Exact așa s-a întâmplat și cu acei farisei, saduchei, irodieni, etc: ei nu L-au văzut pe Isus. Organizațiile vremii aveau așteptarea lor, erau atât de siguri pe așteptarea lor încât s-au gândit că nu există nici o posibilitate să le scape.

Însă când a venit El, a fost total diferit de ceilalți oameni. El era un Om umil, mic, născut într-un grajd, bănuțat a fi nelegitim și alte lucruri de felul acesta.

Totuși, El a venit exact cum a spus Scriptura că va veni; iar ei erau familiarizați cu ceea ce a spus Moise când a vorbit despre El, de aceea Isus le-a zis: *„Dacă l-ați fi cunoscut pe Moise, M-ați fi cunoscut și pe Mine, pentru că Moise a vorbit despre Mine.”* Și totuși, ei nu L-au putut vedea. Erau atât de înfășurați în tradițiile lor, încât nu vedeau nimic, dar El nu a venit să reprezinte organizațiile aceluși timp; nu a venit să reflecte religia sectantă, ci a venit să-L reflecte pe Tatăl și Tatăl era Cuvântul. Amin. Acum mă simt cu adevărat bine. El a venit să reflecte Cuvântul Tatălui. Dumnezeu a spus că va fi acolo și acolo a fost: Capodopera desăvârșită a lui Dumnezeu. Oh, Doamne!

El era oglindirea desăvârșită a lui Dumnezeu. El a reflectat toate lucrurile pe care le-a vorbit Dumnezeu despre El. A reflectat ceea ce a spus Adam despre El; a

reflectat tot ce au spus prorocii și patriarhii. El era împlinirea Cuvântului. Toate simbolurile au fost împlinite în El. Da. El a devenit IaHVeH al Noului Testament și era IaHVeH al Vechiului Testament; Cuvântul, care atunci era în Stâlpul de Foc, a locuit și S-a manifestat printre noi. IaHVeH al Vechiului Testament a devenit Isus al Noului Testament; reflectarea desăvârșită a lui Dumnezeu.

O, dacă biserica de astăzi ar putea reflecta biserica primară, când Duhul Sfânt S-a revărsat în ziua Cincizecimii! O, dacă creștinul de astăzi ar putea reflecta aceasta! Dar noi suntem o grămadă de hibrizi față de ei!

Când am venit astăzi aici, m-am uitat la Casa Grande unde este o fermă de bumbac. Am observat că au pus mori de vânt să pompeze apă pentru plante. De ce? Pentru că acele plante nu aparțin de acolo. Dar priviți cactușii aceștia. Poate să nu plouă cinci ani și totuși ei vor trăi. De ce? Pentru că sunt de aici. Dar celelalte plante dacă nu sunt udate într-o zi, vor muri. Vedeți, ele nu sunt originale.

Așa suntem și noi. Trebuie să fim dădăciți și făcuți ceva mari în biserică, vorbiți de bine și numiți așa și pe dincolo.

Ei bine, creștinii din vechime erau duri și nu le păsa dacă sunt vorbiți sau nu de bine. Ei erau analfabeți și incuți, n-au absolvit nici un colegiu și nu aveau diplome, dar se vedea că umblaseră cu Isus. Aceasta trebuie să se vadă la creștinul de astăzi: că a umblat cu Isus, că cu tine este ceva, ceva deosebit. Creștinul adevărat nu caută popularitate, pentru că creștinii nu umblă după așa ceva.

O soră din adunarea mea obișnuia să cânte în urmă cu câțiva ani o cântare:

Pot eu să ajung în cer pe drum cu flori

Când alții s-au luptat pentru răsplată

Navigând pe mări însângerate.

Nu! Trebuie să lupt dacă vreau să domnesc.

V-ați gândit ce ați fi făcut dacă ați fi trăit în timpul Lui, când toți era împotriva lui Isus Hristos? Voi trăiți acolo, frate și soră, pentru că El este încă Cuvântul. Dar priviți-i cum Îl calcă astăzi în picioare! Priviți cum încearcă să organizeze și să unească Aceasta cu lumea. Ieșiți afară! Luați poziție pentru Isus Hristos și Cuvântul Lui! Nu lăsați nimic să vă împiedice! Stați cu El!

Bătrânul chinez care a venit aici, în Arizona și în California, cu mulți ani în urmă, nu știa să scrie nici un cuvânt în engleză. El avea spălătorii de rufe și știți ce făcea? Lua o bucată de hârtie pe care nu scria nimic, o rupea în două și o parte ți-o dădea ție.

Astfel, când mergeai să-ți iei hainele de la spălat, bucata ta de hârtie trebuia să se potrivească cu bucata lui, pentru că altfel nu primeai hainele. Așa era cel mai bine. Ceva scris se putea imita, dar cu aceasta nu puteai să-l prostești, fiindcă cele două bucăți de hârtie trebuiau să se potrivească exact.

Așa a făcut și Dumnezeu legământul Lui. Experiența noastră nu trebuie să se potrivească cu un crez, cu o dogmă sau cu o denominațiune, ci trebuie să se potrivească cu Isus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu. Corect.

Isus Hristos ne pretinde atunci când venim la El. Dumnezeu L-a rupt în două la Calvar: o parte din El S-a înălțat la cer și stă la dreapta Lui. Acela este trupul, iar Duhul L-a trimis aici să pregătească o Mireasă pentru El. Și aceeași experiență care a fost în Hristos, trebuie să fie și în noi.

El a fost atât de desăvârșit și L-a încântat atât de mult pe Sculptor încât, fiind inspirat, L-a lovit la Calvar. Iar în textul citit, vedem Capodopera lui Dumnezeu cum este descrisă în Scriptură: lovit, zdrobit și rănit de Dumnezeu. Vedeți? Aceasta este adevărata Capodoperă.

Dacă ar fi dus doar o viață bună, El ar fi fost ca unul care predică astăzi o Evanghelie socială. El a fost un Profet, dar a fost mai mult decât un profet, a fost Dumnezeu, Emanuel.

Exact aceasta L-a făcut o Capodoperă pentru mine și pentru tine: faptul că Dumnezeu L-a lovit la Calvar. Nu a contat cât de mulți morți a înviat, ce predici mari a ținut, ce viață deosebită a trăit și ce a spus, la Calvar a fost dovedit. Dumnezeu a fost atât de mulțumit de El, încât a fost singurul Om de pe pământ pe care El a putut să-L lovească pentru ceilalți oameni. Cel desăvârșit a fost lovit pentru cei păcătoși, așa încât întreaga creațiune care a căzut prin Adam, a fost răscumpărată prin Isus Hristos. Capodopera lui Dumnezeu a rezistat testului. Cum? Prin Cuvânt, fiindcă este scris: *„că omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”* (Matei 4.4).

Oh, prietene creștin, îmbracă toată armura lui Dumnezeu! Nu sta deoparte din

pricina unei păreri, a unui crez sau din cauza a ceva ce susții tu! Pune-ți întreaga armură a lui Dumnezeu când te duci să lupți împotriva vrăjmașului, așa cum a făcut Domnul nostru. El ne-a arătat că cel mai slab creștin poate să-l biruiască pe Satan doar cu Cuvântul, pentru că El are putere. El putea să-l lovească pe Satan cum voia, dar nu și-a folosit puterea, ci a luat Cuvântul și l-a biruit cu El: „*Este scris... Este scris...*” peste tot „este scris.” Deci El l-a biruit pe Satan prin Cuvântul lui Dumnezeu.

El era Capodopera desăvârșită a lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a lovit-o. Ce exemplu! Ce lucru adevărat!

Vorbim de sculptura lui Michelangelo, de Moise lovit la genunchi? Nu! Vorbim de Capodopera lui Dumnezeu, despre acest Om care a fost mai umilit decât orice alt om. A fost atât de umilit încât nici nu mai arăta ca un Fiu al omului. Biblia spune că: „*...pentru mulți a fost o pricină de groază - atât de schimonosită Îi era fața, și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor. A fost lovit, străpuns, plin de sânge și dezbrăcat...*” (Isaia 52.14). Arăta ca o grămadă de oase ținute de o piele însângerată. Nici nu mai arăta ca o ființă umană, în timp ce se târa spre Calvar, dar Dumnezeu l-a lovit pentru noi, iar aceasta a făcut din El Capodopera Lui desăvârșită.

O, cât Îl iubesc când știu că a făcut aceasta pentru mine și pentru tine! Cum am putea fi așa? Nimeni nu ar putea fi; nimeni nu este vrednic. Noi eram fără nădejde, fără Dumnezeu, fără nici o cale de răscumpărare; eram fără Dumnezeu pentru că fiecare am fost născuți prin sex și a trebuit plătit prețul. Dar a venit Cel desăvârșit și El a fost atât de desăvârșit și l-a mulțumit atât de mult pe Dumnezeu, încât l-a lovit pentru tine și pentru mine.

Și de aproape două mii de ani, Dumnezeu încearcă să-l cioplească o Mireasă Capodoperă, numită Biserica. Așa este. Cum procedează Dumnezeu? Prin metoda Lui neschimbătoare, prin Cuvânt. Dumnezeu nu-și schimbă niciodată felul de lucrare, pentru că El nu Se schimbă. El este desăvârșit și nu Se schimbă, așa că de fiecare dată va proceda așa cum a procedat prima dată.

Dacă El l-a salvat odată pe un om fiindcă s-a pocăit, în același fel îl va salva și pe altul. Dacă El l-a vindecat odată pe un om fiindcă a avut credință și pe următorul îl va vindeca pe aceeași bază. El nu-și schimbă niciodată metoda fiindcă este suveran și veșnic; este infinit, Omniprezent și Atotștiutor; este Dumnezeu.

De aceea, El nu trebuie să ceară sfatul nimănui și nu trebuie să aștepte să învețe mai mult. El nu are nevoie de o nouă diplomă, fiindcă este desăvârșit. Și orice decizie a luat prima dată, rămâne pentru totdeauna, nu poate fi schimbată. O, cât sunt de bucuroși pentru aceasta!

Când a făcut prima Sa capodoperă, Dumnezeu a pus-o în spatele Cuvântului, iar când a făcut a doua Capodoperă, Acea era Cuvântul. Amin. El era Cuvântul. Nu în spatele Cuvântului, ci Cuvântul Însuși. Dumnezeu nu-și schimbă niciodată Planul, iar prima Sa Biserică a început s-o facă din Cuvânt.

La început, Dumnezeu, Cuvântul, era Independent de orice altceva, de toți oamenii. Nu spun aceasta ca să fiu deosebit, dar dacă este să vorbim de segregatie, știați că Dumnezeu este un Segregaționist? Cu siguranță. Astfel, El își separă poporul de lume. El a separat Israelul, națiunea Lui și încearcă să-și separe biserica de lume, dar biserica vrea să meargă cu lumea. Însă poporul Său este un grup segregat, separat pentru El. Cine este El? Cuvântul.

Cum poate un om să spună că are Duhul Sfânt, Duhul care a scris Cuvântul și apoi să nege Cuvântul? Cum poate Duhul Sfânt din tine să nege propriul Său Cuvânt care a fost pregătit pentru tine? Eu nu pot înțelege aceasta. Duhul trebuie să fie de acord cu Cuvântul, dar dacă duhul din tine nu întărește fiecare făgăduință a lui Dumnezeu cu un „Amin,” înseamnă că acolo este ceva pe dos.

Cineva de aici a citat: „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.*” Cu siguranță. El este Cuvântul și este întotdeauna Același, iar duhul tău trebuie să întărească aceasta cu „Amin!” Poate ziceți: „Da, într-un fel este...” Nu într-un fel, ci este în toate felurile, El este Același ieri, azi și în veci.

Deci, am văzut că Dumnezeu a început să pregătească o Mireasă pentru Hristos, iar această Mireasă trebuie să se identifice cu El și în El, pentru că este parte din El. Mireasa este parte din El. Mireasa devine o parte din Cuvântul pentru această zi, fiindcă este Hristos. Credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin!”). Noi trebuie să fim în Hristos și trebuie să fim din Hristos, o parte din Hristos.

Ce este femeia când se căsătorește cu un bărbat? Ea trebuie să fie parte din el. Ei nu mai sunt doi, ci devin una.

Tot așa, când Dumnezeu și Hristos au devenit una, au fost Unul, fiindcă Dumnezeu era Cuvântul și Cuvântul S-a făcut trup, iar trupul și Cuvântul au devenit una. Când

biserica devine Mireasa lui Hristos, ea și Evanghelia este una.

Atunci cum puteți spune că zilele minunilor au trecut? Cum puteți spune că El nu este Același ieri, azi și în veci? Dacă sunteți parte din El, cum puteți spune că acele lucruri sunt pentru un alt timp sau numai pentru apostoli? Cum puteți spune aceasta când El a zis: *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece!”*? Și când în Apocalipsa 22.18-19, la încheierea Cărții, El a spus: *„Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.*

Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”

Cum crezi că vei ajunge în cer când spui: „Păi, aceasta o cred, dar aceasta nu o cred.”? Tu trebuie să iei tot Cuvânt pentru că ești parte din El. Așa încearcă să-și zidească Dumnezeu Biserica astăzi, nu printr-un crez. Dar ei încearcă să ne forțeze să intrăm acolo, oameni buni! Îl vedeți venind? Scrisul de mână este pe perete. Nu va trece mult până când va fi o biserică mondială și orice biserică va trebui să facă parte din ea sau să suporte consecințele. Ești gata să suporti consecințele? Sigur că nu, deoarece crezi că este un lucru bun.

Ar fi bine să-L ai pe Hristos în tine, pentru că acest Cuvânt este veșnic și El este Cel care te va învia din nou. Tu ai devenit parte din acel Cuvânt, te-ai identificat cu Cuvântul.

Astăzi tu spui: „Eu sunt creștin, dar tu la care denominațiune aparții?” Ei bine, aceasta nu are nimic a face cu creștinismul.

Eu nu am nimic cu denominațiunile, nu sunt împotriva lor. Mulți spun că dăruim denominațiunile și le dezbin, dar eu nu fac aceasta. Nu, domnilor. Denominațiunile sunt în ordine, ele sunt ca un contract de muncă, dar când ești legat de aceasta și spui: „Sunt creștin pentru că fac parte din cutare biserică,” aceasta nu înseamnă nimic. Tu trebuie să fii al lui Hristos, iar Hristos este Cuvântul. De multe ori aceste denominațiuni sunt atât de departe de Cuvânt cum este răsăritul de apus.

Tu trebuie să stai cu acest Cuvânt, să fii Mireasa. Dacă ești în Mireasă, ești în Cuvânt și Cuvântul este în tine. Și Cuvântul care L-a reflectat pe Dumnezeu prin Hristos, Îl va reflecta pe Dumnezeu și prin tine. Amin. „Amin” înseamnă „Așa să

fie.” Deci așa să fie. Cred că acesta este adevărul. Trebuie să fii identificat cu El.

Acum, dacă sunt un american adevărat, un adevărat cetățean al acestei națiuni, trebuie să mă identific cu ea; trebuie să fiu tot ce a fost ea vreodată, cu bune și cu rele, și cu tot ce va fi ea cu bune și rele. Trebuie să fiu identificat cu această națiune, dacă vreau să fiu un adevărat american, este adevărat?

În glorie sau în rușine, în libertate sau în robie, oricum ar fi, trebuie să fac parte din nemurirea ei. Tot ce este ea, sunt și eu; tot ce a fost ea, sunt și eu, și trebuie să fiu părtaș la tot ce va fi ea, să fiu parte din ea. Așa este.

Gândiți-vă puțin la aceasta, ca americani, fiindcă v-am spus aceasta ca să mă puteți înțelege.

Ca să pot fi american, eu trebuie să mă identific cu tot ce a fost ea. Aceasta înseamnă că am ajuns la Plymouth Rock cu înaintașii noștri. Am fost la Plymouth Rock cu pelerinii. Am călărit împreună cu Paul Revere să avertizez națiunea de pericol. A trebuit să fac aceasta, dacă sunt american.

Tu spui: „O, frate Branham!”

Stai puțin! Biblia spune în Evrei 7.9-10: *„Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuială, a plătit zeciuiala, ca să zicem așa, prin Avraam;*

căci era încă în coapsele strămoșului său, când a întâmpinat Melhisedec pe Avraam.” Vedeți? Când stră-stră-strănepotul era în coapsele lui, Avraam a plătit zeciuială lui Melhisedec și atunci a fost rânduit de Dumnezeu. A făcut-o? (Adunarea spune: „Amin!”). Așa este.

Orice este această națiune, sunt și eu. Așa este. Deci, am poposit la Plymouth Rock, am călărit cu Paul Revere, am trecut valea Forge pe acel râu înghețat împreună cu Washington; am fost unul din soldații americani care nu aveau papuci și mășăluiau împotriva britanicilor. Mi-au înghețat picioarele de frig în dimineața aceea, iar în timp ce-mi bandajam picioarele, l-am văzut pe Washington ieșind ud până la brâu din pădure, fiindcă a stat și s-a rugat toată noaptea. Am fost acolo când s-a întâmplat aceasta.

Am fost cu Stonewall Jackson, când opoziția era atât de mare! Când armata de Nord a fost trimisă acolo, se spunea: „Armatele sunt învinse!”

„Dar unde este Jackson?”

„El rezistă ca un zid de piatră.” Am fost acolo cu acel bărbat mic cu ochi albaștri.

Unii l-au întrebat odată: „Cum poți rezista cu toată această opoziție?”

Și acel bărbat simplu și modest, și-a lovit cizma și a spus: „Eu nu iau nici măcar o gură de apă până când nu-l mulțumesc Atotputernicului Dumnezeu.” Eu am fost cu el în convingerile lui, am fost cu Stonewall Jackson. Așa este.

Am fost în Boston, la sărbătoarea Ceaiului și l-am ajutat să arunce ceaiul englezesc în ocean. Trebuia s-o fac ca să fiu un american. Da, domnilor. Am semnat Declarația de Independență cu Thomas Jefferson și am tras clopotul libertății pe 04 iulie 1776.

Mă identific și cu rușinea ei, ca revoluționar, când fratele a luptat împotriva tatălui, și tatăl împotriva fiului. A trebuit să mă identific cu rușinea ei, așa cum m-am identificat și cu slava ei. Așa este.

Am fost la Wake Island unde și-au pierdut viața acei soldați. I-am văzut murind. I-am văzut când au ocupat Wake Island și i-am ajutat să ridice steagul pe Guam. Desigur.

Tot trecutul ei, tot ce a făcut această națiune și tot ce este ea acum, spun cu mândrie că sunt parte din ea și mă bucur că sunt american. Voi nu? (Adunarea spune: „Amin!”).

Ca să fiu creștin, trebuie să fie la fel. Aleluia! Da, domnilor. Dacă sunt creștin, atunci am propovăduit Evanghelia împreună cu Noe și i-am avertizat pe oameni cu privire la judecata care vine. Da, domnilor. Am fost parte din Planul lui Dumnezeu.

Am fost cu Moise la rugul aprins și am ieșit afară din Egipt împreună cu el. Am luat calea pribegiei prin pustie, am auzit Glasul Lui și am văzut slava Lui. Am văzut Stâlpul de Foc în acel rug aprins, vorbind cu Moise. Am fost cu el când s-a deschis Marea Roșie; am văzut Stâlpul de Foc pe Muntele Sinai, am mâncat mană în pustie și am băut apă din Stânca lovită. Aleluia! (Acum nu mă simt de cincizeci și cinci de ani). Amin. Da, domnilor. Am mâncat mană cu poporul evreu în pustie și am băut din aceeași Stâncă lovită.

Am stat cu Iosua în dimineața când a privit zidurile Ierihonului și l-am văzut pe

Omul acela stând în picioare. El și-a scos sabia și s-a dus spre El întrebându-L: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” dar El i-a răspuns: „Sunt Căpetenia oștirii Domnului...” L-am văzut pe Iosua aruncându-și sabia la pământ și am îngenuncheat împreună înaintea Lui, a Căpeteniei oștirii Domnului. Am văzut cum s-au prăbușit zidurile Ierihonului la sunetul trâmbiței.

L-am văzut pe Iosua zicând: „Soare, stai pe loc și tu, lună, oprește-te!” Am văzut soarele stând pe loc și luna nu a mai strălucit. Da, am văzut toate aceste lucruri întâmplându-se.

Am fost cu Daniel în groapa cu lei și cu tinerii evrei în cuptorul încins.

Am fost cu Ilie când întreaga națiune era împotriva lui, și l-am văzut pe Ahab și pe Izabela aceea cu părul încrețit, vopsită și pudrată, mergând la biserică. M-am ridicat cu Ilie și am susținut Mesajul pur și curat al Cuvântului lui Dumnezeu. Aleluia! Am stat cu el pe Muntele Carmel și l-am auzit rugându-se să coboare foc din cer.

Am fost cu David când l-a doborât pe Goliat. Slavă lui Dumnezeu!

Ei bine, dacă sunt un creștin adevărat, mă identific în toate acestea; trebuie să fiu parte din ele. Da, domnilor.

Am prorocit cu Isaia în timpul lui și am fost cu Ioan la Iordan când a văzut porumbelul coborându-Se peste El.

Am fost cu El când a vindecat bolnavii și l-a înviat pe Lazăr și pe fiica lui Iair. Am văzut toate acestea.

Mă identific cu El în moartea Sa; am murit cu El când a murit pe Calvar și am înviat cu El în dimineața de Paști, în puterea învierii Lui, iar în seara aceasta sunt martorul Lui. Am murit cu El la Calvar și am înviat cu El în dimineața de Paști. Aleluia!

Ca să fiu o parte din El, trebuie să mă identific cu El. M-am identificat cu El în moartea Lui; m-am identificat cu El în suferința Lui; m-am identificat cu El când a fost respins de denominațiuni; m-am identificat cu El când L-au scos afară din Templu și au încercat să se scape de El. Am fost acolo cu El. Am fost cu El în moartea Lui și am înviat cu El în înviere.

Am fost cu cei o sută douăzeci, când s-au dus în odaia de sus. Da, domnilor. Am fost martor la vâjâitul de vânt venit din cer; am vorbit în limbi cu cei unși în ziua Cincizecimii. Aleluia! Am fost acolo fiindcă mă identific cu El. Slavă lui Dumnezeu! Așa este. Am predicat cu Petru în Fapte 2. O, am predicat cu el acolo!

Am predicat cu Pavel în Areopag, în fața criticilor. Da, domnilor. A trebuit să fac aceasta.

Am fost cu Ioan pe Insula Patmos și am văzut în vedenie venirea Lui. Da. L-am văzut pe Luther și am fost cu el în reformă. Am fost cu Wesley, iar acum sunt aici, în Yuma, Arizona. Aleluia! În seara aceasta mă identific aici, în acest motel, cu acest grup de oameni care cred la fel ca mine. Și iată că „*stăm împreună în locurile cerești, în Hristos.*” Aleluia! Eu sunt identificat cu El și aștept venirea Lui în slavă, în una din aceste zile.

Trăind, El m-a iubit,

Murind, El m-a salvat,

Îngropat, El mi-a pus păcatele deoparte,

Înviind, El m-a sfințit de-a pururi

Și într-o zi, El vine. O, ce slăvită zi!

Acum sunt identificat cu botezul Duhului Sfânt, nu cu ceva ce s-a întâmplat aici pe stradă, cu ceva de acum patruzeci de ani. Eu Îl am chiar acum, slava și puterea lui Dumnezeu de iertare a păcatelor. L-am văzut vindecând bolnavii, deschizând ochii orbilor, spunând mai dinainte lucruri care urmau să se întâmple și descoperind gândurile inimilor.

Mă identific cu El în lucrarea Sa din această zi. Slavă lui Dumnezeu! Mă identific cu El pentru eliberarea din acest timp din urmă și cred că sunt o parte din marea Mireasă după care va veni într-una din aceste zile.

Indiferent cum ne-ar numi lumea: nebuni, isterici, Beelzebul, eretici sau oricum altfel, eu vreau să mă identific cu acest grup. Oricum sunt acolo, rămân acolo pentru că am fost născut acolo și am fost din totdeauna acolo, pentru că acolo m-a așezat Dumnezeu. Da, mi-am părăsit biserica și am venit să mă identific cu niște holly-rollers. Sunt unul dintre ei; mă identific cu ei, deși mi se spune: „Billy, ți-ai

pierdut mințile!”

Poate că da, dar am găsit mintea lui Hristos; am găsit Cuvântul Lui, am găsit prezența Lui; am găsit că El este Același ieri, azi și în veci și nu-mi pasă ce spune cineva, fiindcă acesta sunt eu. Eu trebuie să mă identific cu El și mă identific prin Cuvântul lui Dumnezeu care spune: „*Aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede...*” O, mă bucur că mă identific aici! Da, domnilor.

Poate ați auzit vechea poveste cu bătrânul maestru violonist.

Ei aveau o vioară veche și a vrut s-o vândă, dar nimeni nu o cumpăra. A început licitația și s-a strigat: „Cine oferă un dolar? Cine oferă un dolar și jumătate? O dată, de două ori...”

Atunci s-a ridicat în audiență un om cu părul cărunț. Știți povestea. A luat vioara și a început să cânte. Imediat toți cei prezenți au început să plângă.

Atunci cel ce ținea licitația a luat vioara din nou și a strigat: „Cine oferă o mie de dolari? Cine oferă cinci mii?”

Care era diferența? Meșterul care a făcut-o și o cunoștea, a știut cum să scoată ceea ce era în ea și ce putea oferi.

Vedeți? Cât timp încercăm să scoatem noi bisericile noastre din crezuri și denomițiuni, nu vom reuși nimic. Lăsați-L pe Meșter, pe Creatorul omenirii, pe Cel care l-a făcut pe om după chipul Său, pe Cel care îl face o Mireasă; lăsați ca arcușul Duhului Sfânt să se miște numai o dată peste Cuvântul din inimile voastre și va fi cel mai bun exemplu pentru voi. Nu contează la ce biserici mari te duci, nici câte nume sunt scrise acolo, totul este Isus Hristos; mai mult decât toate bisericile și denomițiunile, mai mult decât toate crezurile din lumea întreagă, El pregătește o Mireasă. Da, domnilor. El cioplește afară tot ce este lumesc: o aderare la biserică, crezuri, dogme și denomițiuni, toate trebuie tăiate jos de pe Biserică; ideile formale, indiferența, doctrinele și celelalte lucruri. Întoarceți-vă înapoi și lăsați-L pe Meșter să vă ia în mâinile Sale, să plimbe puțin arcușul pe Cuvânt și să spună: *Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci!*”

Spuneți: „Amin, Doamne! Ia-mă, modelează-mă și fă-mă ce ar trebui să fiu!” Apoi va fi ceva diferit, pentru că El a spus: „*Când voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage pe toți oamenii la Mine.*” Da, domnilor.

El vă cioplește acum; cioplește toate crezurile, dogmele și lucrurile firești; va ciopli până va scoate o Mireasă pentru Fiul, o altă Capodoperă, o parte a Cuvântului. Cuvântul!

Isus nu putea să împlinească partea aceea. Vă amintiți cum a citit în acea zi din Carte? El a citit numai o parte din prorocie, lăsând restul pentru timpul din urmă. Aceea este parte pe care trebuie s-o împlinim noi.

Vedeți, El vrea să-Și cioplească biserica, așa cum Și-a cioplit Fiul; vrea să-i facă Miresei la fel ca Mirelui. Ca să fii Mireasa Lui trebuie să fii parte din El. Nu o parte dintr-un crez, nu o parte dintr-o biserică, nu o parte dintr-o denominațiune, ci o parte din El, iar El cioplește lumea de la voi și lasă să trăiască doar Cuvântul Său în voi.

Marele Sculptor vrea să te aibă după asemănarea și cerințele Lui, așa cum cere Cuvântul Lui. *„În zilele din urmă voi turna din Duhul Meu peste orice făptură. Fiii și fiicele voastre vor proroci.”* Hristos este Capodopera identificată a Cuvântului făcut trup, iar vouă vi se cere să fiți identificați în El, prin același Cuvânt, să fiți Capodopera Lui, Mireasa.

Fraților, atunci Dumnezeu a avut o Capodoperă pe care a vrut s-o prezinte lumii, iar astăzi vrea să aibă din nou o Capodoperă. Vreți aceasta? Sunteți gata, prieteni creștini? Sunteți siguri că viața voastră Îl reflectă pe Hristos? Indiferent ce spune lumea: că v-ați pierdut mințile sau că mergeți la o biserică de holly-rollers, nu le dați atenție!

Dacă nu ești absolut sigur de salvarea ta și de faptul că ești în Trup, că Cuvântul este în tine, că Se reflectă în tine și că Viața lui Hristos Se reflectă prin tine, nu risca, frate și soră!

Indiferent ce sunteți sau ce experiențe ați avut, lăsați acel Cuvânt să Se reflecte prin voi în fiecare zi, fiindcă în aceste zile din urmă, Dumnezeu Își ia o Mireasă pentru Fiul Său, Isus Hristos.

Să ne plecăm capetele.

Scumpule Tată ceresc, aceasta este o cale grea pentru această adunare de oameni inteligenți. Educația mea este insuficientă, Doamne, dar mă rog ca marele Duh Sfânt să ducă aceste cuvinte adânc în inimile oamenilor, ca să înțeleagă ce am

vrut să spun, dacă nu au înțeles felul meu simplu de exprimare. Dar în inima mea, eu văd ce vrei să faci.

Tată, eu cred că Mireasa trebuie să fie parte din Mire. Ea trebuie să fie la fel ca Mirele, pentru că este parte din El. Deci, ea nu poate fi Mireasa Lui până când nu devine parte din El, adică o parte a Cuvântului de astăzi care spune că El este Același ieri, azi și în veci.

Doamne, bobul de grâu care a fost pus odată în pământ, a rodit după chipul bobului care a căzut în pământ, iar în ziua de Rusalii a răsărit o Biserică măreață. Acolo a ieșit încă un bob de grâu ca să fie o Mireasă și un Mire pentru timpul din urmă.

Noi am văzut cum a căzut în pământ timp de o mie de ani, începând de la Conciliul de la Niceea, și a putrezit în pământ.

Criticii au scris o carte intitulată „Dumnezeul tăcut,” în care spuneau că „acest Dumnezeu și-a lăsat copiii să moară, să fie uciși de lei și arși. Romanii i-au martirizat pe creștini și i-au ars pe rug.” Dacă scriitorul acela ar fi avut o înțelegere duhovnicească, ar fi văzut că bobul acela de grâu trebuia să putrezească în pământ, pentru ca apoi să răsară iar.

Și nu a răsărit ca un bob, ci ca niște frunzulițe verzi, așa cum răsare grâul. Apoi a crescut prin Luther, prin Zwingli și mai departe, până când în cele din urmă a ajuns o carcasă. În zilele lui Wesley, s-a schimbat puțin semănând cu grâul mai mult decât frunzulițele. Revenea spre forma originală.

Apoi am spus că avem grâu fiindcă arăta aproape ca cel original, dar dacă iei un spic și în desfaci, vei vedea că acolo nu este nici un bob, ci doar un înveliș, o coajă. Doamne, marea trezire pentecostală trebuia să fie așa ca să protejeze bobul care avea să iasă. Nu era alt loc pentru el ca să se poată face.

Tată, noi am luat aceste exemple din natură, pentru că Tu ai făcut natura. Astfel, Tu ai răscumpărat pământul, trecându-l mai întâi prin botezul cu apă în zilele lui Noe. Apoi ai lăsat sângele Fiului Tău să curgă pe pământ ca să-l sfințești pentru Tine și îl vei arde cu foc, vei arde toate lucrurile lumești și îl vei înnoi.

Așa faci și cu creștinul ca să-l salvezi: îl botezi, îl sfințești, apoi arzi lumea din el și-l faci proprietatea Ta, punând Duhul Sfânt în el.

Noi știm că acest grâu trece prin același proces și orice lucru din natură lucrează la fel. Doamne, acum vedem cum pleava se îndepărtează de bobul de grâu și devine tot mai lumească. Pleava trebuie să se dea la o parte pentru ca grâul să poată ajunge în prezența Fiului. Eu aud deja venirea combinei, Doamne. Nu mai este mult, apoi marele lift va ridica Mireasa în slavă, în prezența lui Dumnezeu.

Te rog să ne binecuvântezi pe fiecare și să ne ajuți să nu uităm că aceasta este marea noastră șansă. Astăzi este marea noastră șansă, poate mâine nu o mai avem. „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile...” (Evrei 3.15).

Doamne Dumnezeule, eu nu-i cunosc pe oamenii aceștia, dar îngăduie ca cei care doresc să primească plinătatea lui Dumnezeu, să fie umpluți cu Duhul Sfânt. Îndură-Te, Tată.

Stați cu capetele și cu inimile plecate. Prieteni, iertați-mă dacă v-am tăiat prin mesajul meu. Rugămintea mea este ca Dumnezeu să vă descopere ce am vrut să vă spun. Vă rog să nu mai priviți în jur! Țineți capul plecat! Oriunde sunteți, dacă știți că viața voastră nu este...

Ați văzut ce s-a întâmplat cu cei aflați în acest proces de creștere? Ce au făcut ei? Au intrat într-o organizație. Și ce s-a întâmplat? Duhul i-a părăsit și a mers mai departe, în următoarea trezire. Astfel, imediat după ce s-au organizat luteranii, Duhul a mers în Wesley, iar când s-au organizat metodiștii, S-a dus în pentecostali. Unde Se duce după ce s-au organizat și pentecostalii? Exact ca Stâlpul de Foc, Se mișcă continuu înainte..

Unii mai spun: „Eu sunt pentecostal.” Asta-i bine. „Eu sunt luteran.” În ordine, nu am nimic împotriva, dar, prieteni, grâul crește mai departe, se mișcă înainte. Noi am avut cele mai mari treziri, au durat cel mai mult. Istoria a dovedit că o trezire nu a durat niciodată mai mult de trei ani, dar aceasta durează de cincisprezece ani sau mai mult, cu campanii mari de vindecare, dar acum s-a mai răcit.

Dacă vă uitați, fiecare trezire a sfârșit într-o organizație, dar aceasta de ce nu s-a organizat?

Pe aici pe undeva este un grup mic de frați care se numesc „Ploaia târzie.” Ei nu au mai mers nicăieri, ci au ieșit direct. De ce? Este epoca grâului, prieteni. Este grâul. Pe pământ este o slujbă exact ca aceea care a fost la început, când bobul a intrat în pământ, o adevărată experiență de Rusalii.

Bisericile se organizează, fiecare încercând să se ridice mai sus decât cealaltă și să adune mai mulți membri și mai multe organizații. Noi am văzut aceasta, vedem cum se trag deoparte. De ce? Așa trebuie să fie pentru ca soarele să ajungă la grâu. Dacă n-ar fi fost pleava în jurul lui, n-ar fi avut unde să stea. Dumnezeu a făcut un înveliș în jurul lui, la fel ca la porumb, la grâu sau la orice iese din înveliș. Vedeți, după aceasta nu a mai început nici o organizație. De ce? Pentru că nu mai este timp, suntem la sfârșit.

Dacă tu nu ești unde ar trebui să fii, spune: „Frate Branham, dacă Dumnezeu ascultă rugăciunea ta, și am auzit că o ascultă, pentru că a răspuns la rugăciunea ta pentru bolnavi, vrei să te rogi și pentru mine, ca să primesc acea experiență, fiindcă s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată?” Da, s-ar putea să nu ne mai vedem. „Eu nu mă simt încă pregătit ca să fiu acolo, dar aș vrea să te rogi pentru mine ca să fiu.”

Stați cu capetele plecate și ridicați mâna dacă vreți. Dumnezeu să te binecuvânteze. Și pe tine, și pe tine. Dumnezeu să vă binecuvânteze. În grupul acesta s-au ridicat cincizeci sau șaptezeci de mâini.

Isuse scump, Tu ești Judecătorul, iar noi suntem doar slujitori. Dumnezeule scump, dacă am primit trecere înaintea Ta, Te rog să răspunzi la rugăciunea mea. Tu ai văzut fiecare mână care a fost ridicată și știi ce este în acea inimă, iar noi credem că sunt rânduiți pentru viață. Ca în zilele lui Adam, Satan încearcă să împiedice facerea acestei Capodopere. Fie ca el să fie oprit chiar în seara aceasta. Fie ca sângele lui Isus Hristos să-l oprească, pentru ca ei să poată ieși ca să devină Capodopera lui Dumnezeu. Îndură-Te, Tată.

Îngăduie ca ei să fie identificați în Hristos Isus, fiindcă El a spus: *„Dacă un om nu se naște din nou...”* Îngăduie ca ei să primească experiența nașterii din nou; îngăduie ca ei să primească botezul Duhului Sfânt, eliberarea de toate lucrurile lumii. Ei nu le mai vor, Doamne. Scoate lumea din ei și fă-i o Capodoperă a Ta înaintea oamenilor. Îndură-Te, Doamne, ca să Te bucuri în această grădină a timpului din urmă și să-Ți prezinți Capodopera Ta din acești bărbați, femei, băieți și fete care și-au ridicat mâna. Îndură-Te, Doamne.

Binecuvântează trezirea din acest oraș. O, Dumnezeule, mă rog ca fiecare bărbat și femeie care sunt prin apropiere, să ia parte la această trezire. Și fie ca toți să fie umpluți cu Duhul Sfânt și să înceapă o trezire de modă veche care să cuprindă tot

orașul, iar oamenii să vină de pretutindeni. Îndură-Te, Doamne, și dă-ne aceste lucruri, Tată, pentru că le cerem în Numele lui Isus. Amin.

Eu Îl iubesc. Voi? (Adunarea spune: „Amin!”). Voi știți că Pavel a spus: „*Dacă cânt, cânt în Duhul.*” Eu sunt departe de a fi un cântăreț, dar aș vrea să începem să cântăm cântarea „Îl iubesc.” Soră, dă-ne un ton, te rog, „Pentru că El ne-a iubit întâi.” Îl știți? Câți Îl știți? Este unul din cântecele mele preferate și îmi place să îl cânt. În ordine.

Să cântăm cu capetele plecate și cu ochii închiși:

Îl iubesc, Îl iubesc,

Căci El m-a iubit întâi

Și a câștigat salvarea mea

Pe lemnul Calvarului.

Să-l murmurăm. (Fratele Branham începe să murmure cântarea). Într-o zi, pe cer se va așeza curcubeul. Atunci va suna trâmbița și cei morți în Hristos, vor învia. O, cât Îl așteptăm!

Și a câștigat salvarea mea

Pe lemnul Calvarului.

Acolo a devenit El Capodopera noastră. (Fratele Branham continuă să murmure cântarea).

Mi-am amintit că înainte de a fi expuse, toate operele de artă trebuie să treacă mai întâi prin fața criticilor care trebuie să vadă dacă găsesc ceva de criticat. Dar dacă opera rezistă criticilor, este expusă pentru public.

Fiul lui Dumnezeu a trecut pe la criticii din fiecare organizație și denominațiune, și chiar și Pilat a spus: „*Eu nu găsesc nici o vină în El.*”, iar Iuda a spus: „*Am vândut sânge nevinovat.*”

Dumnezeu L-a ridicat și astăzi este expus în marea Sale de Expoziție, la dreapta lui Dumnezeu, făcând mijlocire pentru noi. Nu vreți să vă alăturați Lui acolo? Nu vreți să fiți parte din El? Puteți, chiar sunteți invitați. Vorbiți cu El în timp ce vom

continua să ne rugăm.

Aș vrea să dați mâna cu cel care stă în fața voastră la masă și să spuneți: „Dumnezeu să te binecuvânteze, prietene creștin. Dumnezeu să te binecuvânteze. Roagă-te pentru mine.” Faceți cu toții aceasta în timp ce cântăm.

Îl iubesc, Îl iubesc,

Căci El m-a iubit întâi

Și a câștigat salvarea mea

Pe lemnul Calvarului.

Priviți spre Capodopera voastră care stă acolo.

Mărețule Sculptor, Dumnezeule care l-ai făcut pe om și l-ai modelat după chipul Tău, Te rog să ne primești în seara aceasta, Doamne. Fie ca seara aceasta să fie una de aducere aminte, fiindcă aici, în motelul Stardus, Tu ai modelat oameni după chipul Fiului lui Dumnezeu. Îndură-Te, Doamne!

Mărețule Sculptor, Tu ești singurul care poți face aceasta. Doamne, ia Cuvântul Tău și modelează inimile noastre ale tuturor, ca să putem deveni Capodopera Ta din timpul din urmă și să fim numiți Mireasa lui Hristos, iar ceilalți oameni să vadă că trăirea cu El este o realitate și o bucurie.

Doamne, bisericile de astăzi și-au pierdut sinceritatea, toate s-au luat după Hollywood. Ce se întâmplă, Doamne? Ei s-au luat după o sclipire, în loc să se ia după Lumină. Noi știm că lumea sclipește de lucruri lumești, dar Evanghelia strălucește cu dragoste și cu Hristos. Doamne, fă să ne îndepărtăm de sclipirea lumii și să intrăm în strălucirea lui Hristos.

Doamne, ei sunt ai Tăi, fiindcă ai plătit prețul pentru ei! Ei au ridicat în seara aceasta mâna în semn că vor. Eu mă încred în Tine, pentru că ai spus: *„Pe cel ce vine la Mine, nu îl voi izgoni. Cine aude Cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu va veni la judecată.”* Vedeți? Nu cel ce se face că crede, ci cel ce crede cu adevărat, *„va trece de la moarte la viață.”* Îndură-Te, Tată, fiindcă sunt ai Tăi, prin Numele lui Isus Hristos. Amin.

Îl iubiți? (Adunarea spune: Amin!).

Soră, dă-ne un ton la cântarea: „Minunat, minunat.” Vă place să cântați? (Amin).

Vorbesc prea mult? (Președintele oamenilor de afaceri spune: „Nu!”).

Mie îmi place să-i aduc închinare. Vouă, nu? (Adunarea spune: „Amin!”). Acesta a fost un mesaj puțin mai tăios. Voi știți că nu-mi place să tai, dar trebuie să bați bine calul ca să stea. Înțelegeți ce vreau să spun?

Vă place cântarea „Minunat, minunat, Isus este pentru mine”?

Minunat, minunat, Isus este pentru mine

Sfătuitor, Domn al păcii, Atotputernic este

Salvându-mă m-a scăpat de păcat și rușine

Minunat este Răscumpărătorul meu

Lăudat să fie Numele Lui!

Odată am fost pierdut, dar am fost găsit și nu mai sunt condamnat.

Isus dă libertate și deplină salvare

Salvându-mă, m-a scăpat de păcat și rușine

Minunat este Răscumpărătorul meu!

Să cântăm cu toții. Să spunem: „Lăudat să fie Domnul!” (Adunarea spune: „Lăudat să fie Domnul!”). Vă simțiți bine? Lăudați-L pe Domnul, fiindcă este Minunat.

Dumnezeu să vă binecuvânteze până când ne vom revedea din nou. Acum voi preda serviciul fratelui președinte.